

Vitnesskildringar

Anonymiserade vittnesskildringar från tvångsomhändertagna barn, föräldrar och anhöriga som fått barn tvångsomhändertagna och familjehem som fått barn omplacerade samt föräldrar i vårdnadstvist.

Texterna inskickade till föreningen B.A.R.N. under 2020-2021.
Syfte med B.A.R.N.-boken är att visa hur några människor har upplevt bemötandet och kontakten med socialtjänsten.
Viss anonymisering och redigering av texterna har gjorts.
Texterna tillhör B.A.R.N.

För frågor eller om du vill bidra med din historia till B.A.R.N.-bok, del 2, skicka e-post till bok@inte1bartill.se

Vitnesskildringar

#001

Mamma till
tvångsom-
händertaget
barn

2020

2

Efter en gedigen utredning där socialtjänsten plockade isär varenda del av vårt privatliv blev vi erbjudna en "hjälp-och-stödinsats" via Familjefokus (en underorganisation av socialtjänsten) där vi skulle få träffa två familjepedagoger en gång i veckan. Insatsen skulle pågå under ett halvår och ett uppföljningsmöte skulle ske någon gång i mitten.

Vi träffade familjepedagogerna växelvis på Familjefokus och i hemmet, ibland tillsammans (båda föräldrar), oftast enskilt. Jag har från början varit tydlig med att jag under mina möten vill lägga fokus på mina egna svårigheter i föräldraskapet. Men jag fick hela tiden stå till svars för papparelaterade problem. Dessutom kände jag mig både jagad och stressad av familjepedagogerna. De mässade för mig att "I **måste** bli bättre på att lyssna!" och att "I **måste** bli bättre på att äta." som något slags evigt mantra. Men inte fick jag några konkreta tips på **hur** jag skulle få I att lyssna och **hur** jag skulle få i henne alla de godsakerna som de rabblade för mig och som jag dessutom själv vet att ett litet barn i I's ålder bör äta. Mötena med familjepedagogerna utvecklades mer och mer till korsförhållningsliknande utfrågningar där de till och med hotade med att "Vi kan minsann skicka in en ny orosanmälan till socialtjänsten!".

Efter ca. 6-7 veckor kände jag mig så pressad av hela situationen att jag själv tog kontakt med socialtjänsten för att meddela min handläggare att hela insatsen höll på att haverera. Dock fick jag inget gehör hos handläggaren. Det var en yngre kvinna som svarade väldigt bryskt att familjepedagogerna har rätt och vi har fel och att vi skulle köra på som vanligt. Bara några dagar senare blev det dock helt andra tongångar. Då blev barnets far och jag inkallade till ett akut inplanerat möte med våra handläggare. Där fick vi veta att I och jag skulle skickas iväg till ett utredningshem med kort varsel – bara någon vecka senare. Jag fick en vecka på mig att ordna med jobbet där mitt problem fick hela sommarplaneringen att falla samt att ordna med sjukskrivning och ersättning för flygbiljetter som redan var bokade inför sommarens semester.

Utredningen på utredningshemmet slutade med ett akut omhändertagande av min dotter. När jag skulle ta farväl av I som då var 3 och ett halvt år gammal tog jag upp henne, tryckte henne fast vid mitt hjärta och kramade om henne. Under tårar sade jag till henne: "Nu måste du vara stark. Mamma älskar dig! Vi kommer att klara det här." I utredningen från utredningshemmet fick jag senare läsa: "I stunder där I inte förstår vad som händer, exempelvis då K skulle lämna utredningshemmet och I befann sig i famnen på en gråtande K, ses I vara mer avstängd och frågande i sitt uttryck. Då hon inte får hjälp av sina föräldrar i detta stannar hon kvar i tillståndet till dess det är över. Då kommer hon igång igen och blir som vanligt".

Varken min dotter eller jag fick något som helst psykologiskt stöd att hantera denna djupt traumatiska situation. Själv får jag fortfarande – 4 år senare – flashbacks ibland.

Under dem tre efterföljande åren blev dem sällsynta umgängen strängt övervakade av personal från socialtjänsten. Till att börja av handläggarna, i förlängningen av familjepedagoger. Förutom en väldigt lyhörd och empatisk familjepedagog som tyvärr slutade efter något år var familjepedagogerna väldigt bryska. Jag förbjöds tala mitt modersmål med I, familjepedagogerna var väldigt tydliga med att vi bara fick ge I **en** kram och fick tilläts inte visa några känslor under umgängen. Mina föräldrar som fick träffa I 45 minuter 3 gånger om året fick samma direktiv, fast på engelska: "Time is over!", "No emotions!", "Only **one** embracement!" osv. Varken mina föräldrar eller jag har någon gång tidigare i livet fått utstå en sådan förnedrande behandling av en myndighet.

Vad blev effekterna och konsekvenserna av denna kontakt.

I har tappat bort sitt modersmål och med detta även en stor och viktig del av sin kultur. Hon kan numera inte längre kommunicera med mormor och morfar som hon alltid har haft en väldigt nära och kärleksfull relation med på ett adekvat sätt.

Jag oroar mig ofta för hur I's och mitt framtida liv kommer att se ut: Kommer vi båda att kunna gå oskadda ur situationen eller kommer vi alltid att vara "naggade i kanten" på något sätt? Kommer vi att kunna utveckla en normal mamma-barn-relation eller kommer I kanske någon gång ifrågasätta mig och min roll som mamma? Kommer hon kanske att tro att jag själv har valt att överge henne? Kommer vi att kunna ta igen dem förlorade åren på något sätt? Hur kommer I själv att kunna känna sig trygg i sin roll som mamma? Behöver hon leva med en ständig oro för att socialtjänsten närsomhelst kan klampa in i hennes liv och ta ifrån henne hennes barn?

Jag har förlorat kontakten med kyrkan som fram till dess har varit en stor del av mitt liv sedan jag flyttade till Sverige. Jag som i många år har sjungit i församlingsskören, spelat tvärflöjt i gudstjänsten och varit aktiv i församlingslivet har lämnat Svenska Kyrkan, eftersom jag inte kan vara en del av en kyrka som inte bara nonchalerar övergrepp mot dem mänskliga rättigheter utan till och med försvarar dem.

Jag har förlorat en del av mitt sociala liv och utvecklat en misstänksamhet mot svenskarna som jag inte har haft innan. Jag känner mig numera ofta osäker i mötet med kollegor på jobbet, eftersom det finns en del kollegor som under alla dessa fyra år inte har kommenterat min situation med ett enda ord. Jag undrar ofta om folk i min närhet har någon slags dold agenda som jag behöver akta mig för.

Ibland funderar jag på att som pensionär flytta tillbaka till mitt hemland: Tanken att en dag bli vårdbehövande och då bli utlämnad till socialtjänsten igen känns outhärdlig.

Vitnnesskildringar

#002

Mamma till
en 5-åring

2020

4

Min familjs kontakt med Socialtjänsten hösten 2019. Intrycket var chockerande, att socialtjänsten tillåts vara sååååå mycket sämre och sämre utbildad jämfört med människor i sjukvården, att vetenskapligt tankesätt helt och hållet saknas.

Jag är mamma till ett 5-årigt mirakel, född av 40 årig typ 1 diabetiker med en 20 års lång historia av bulimi. Jag har haft diabetes i 35 år, känner inte längre när jag sjunker i blodsocker. Det märks på mig psykiskt och fysiskt då jag får lågt blodsocker. Om de omkring kan läsa tecknen är allt hanterbart.

Jag arbetar som fysioterapeut, sedan 20 år tillbaka. I ett samtal med en chef som inte alls känner mig, då jag utan att veta om det själv hade ett under mätbart värde i blodsocker uttalade något som jag aldrig skulle säga i fullt medvetet tillstånd, till henne. Jag pratade om en tanke, som flugit genom mitt huvud för en vecka sedan, den totalt förbjudna tanken i svensk sjukvård: Utökat suicid. Jag fick instruera chefen att hon skulle hämta druvsocker i skåp till mig. Sen gick jag ut från det rummet, drack mjölk, och fortsatte arbeta med patienter.

Under tiden ringer chefen till Socjouren utan att tala om det för mig. När jag på eftermiddagen kommer upp till kontoret och ser min tfn har jag fem samtal från soc. Jag ska omgående infinna mig på socialkontoret. Från den första tfnkontakten då jag är ironisk, chockad över vad min chef gjort, situationen i sig, förs varje ord och handling som jag gör ner på papper. Varje ord vänds mot mig, varje handling jag gör är sjuk. Jag chockreagerar mycket, finns en egen historia av att blivit familjehemsplacerad som 16 åring, situationen i den aktuella är allvarlig, vilket jag mkt väl förstår. Jag och min make vet mkt väl att det inte finns ett reellt hot mot min dotter, på ngt sätt. Socialsekreterarna vill inte alls lyssna. Det är redan bestämt att jag ska till psykakuten.

Jag fraktas dit, hanteras som livsfarlig av damer med fingret på larmknappen, eftersom de är övertygade om att jag är ett hot för mitt barn och för andra. Det framgår väldigt tydligt. När vi kommer till psykakuten blir vi insläppta direkt, soc har redan förberett att det var dit vi skulle. Psykiatrin i Linköping har inte sett mig på 10 år. Bulimin har varit borta 8 år och min psykiater finns i en annan region. Jag möts av en olegitimerad ung läkare som givetvis inte får ta beslut om vad som ska hända. Bakjouren är en av läkare från bup som redan har bestämt sig. LPT oavsett vad jag säger och gör. Förlängs dagen efter av en överläkare som inte vill lyssna på den psykiater som känner mig sedan 15 år tillbaka.

Jag stressreagerar väldigt mycket första dygnet på avdelningen. Journalanteckningarna säger "misstänkt cykloid psykos, nydebuterad demens, hjärnskada av låga blodsocker under långtid, MS". Vilda gissningar utifrån hur

jag mår, fysiskt och psykiskt. Så ledsen som jag var den dagen har jag inte någonsin varit tidigare. Eller rädd.

Under tiden har min make kontakter med soc. De kör hårt på att dotterns liv och hälsa är hotad av hennes instabila föräldrar...han får dagliga besök i hemmet, samtal från socialsekreterare som uppenbarligen inte kan läsa journalanteckningar och tolka läkares ord. Misstänkt cykloid psykos blir till "XX hur har du undgått att märka att hon är psykotisk???" När han ber om att inga insatser ska göras i vårt hem förrän läkarna kommit fram till sin bedömning om vad som "är fel med mig", möts han av "om du inte går med på det vi bestämmer blir det tvingande åtgärder!" Där och då var han fruktansvärt ledsen när han ringde till mig som var inlåst på avdelningen. Jag kunde inte äta, inte kissa, inte sova. Allt var låst och jag var rasande blandat med djupt förtvivlad och skräckslagen över vad jag ställt till med

I vidare kontakter med soc, som ringer mig, besöker mig på avdelningen, fortfarande uppenbart skeptiska till allt som jag är. Till min make sa en socialsekreterare " hon betar sig konstigt". Han svarade, hans som känner mig bästa av alla " hon är jättestressad".

Med min vanliga psykiater bakom mig överklagar jag LPT direkt. På det följer en domstolsförhandling på avdelningen, med tillrest utomläns psykiater, domare, nämndemän, advokat, den beslutsfattande läkaren på avdelningen och en vårdare, för att sopa ihop smulorna av mig, efteråt. Jag vinner och LPT hävs omedelbart. Den detaljen utelämnas helt och hållet i den slutliga bedömningen från soc.

Jag är fysiskt och psykiskt svängig, får genomgå EMG på hjärnan, MRT på helkropp, ultraljudsundersökning på hjärtat, tappas på urin, kateteriseras osv, osv.... Det enda fysiska fel som upptäcks är ett litet blåsljud på hjärtat och järnbrist, som jag redan visste om och hade påpekat från dag 1 på avdelningen. Efter 2 v ut från avdelningen i bättre skick än då jag kom in. Jag läser den första rapporten från soc och blir rasande över de sakfel som finns i den. Jag får inte bo hemma, jag får inte åka hem. Min man förväntas avvisa mig från bostaden. Soc regler, inte psykiatrens.

Vi erbjuds 10 veckors utredningsteam som besöker oss 2 ggr/ veckan, sen när jag efter ytterligare två veckor får flytta hem. Ur deras rapportering tas fasta på en enda situation och en möjlig reaktion hos min dotter. Hon går in i sitt rum och läster bok med "bedömare" när jag pratar upprört med den andra av dem i köket. Av den situationen dras slutsatsen att min dotter redan utvecklat strategier för att hantera sin mammas mående. De två personer som var i vårt hem var dock mycket, mycket skickligare i sitt bemötande än vad socialsekreterarna var.

Den slutliga bedömningen blir att jag är ett hot mot min dotters liv och utveckling men då vi bor tillsammans, maken och jag och har en tillräckligt stabil situation med en del skyddande faktorer avslutas ärendet utan insatser.

Det fanns en rad som speglade hur situationen varit för mig. "Mamman har lidit under utredningen, vilket får anses underordnat risken för barnets liv och utveckling". Jo jag förstår den meningen totalt och håller med. Situationen kunde ha varit helt annorlunda, det kunde ha varit ett reellt livshot. Värsta tänkbara kunde i en helt annan situation, med andra personer, sjukdomar, störningar ha inträffat och det förhindrades.

Det fruktansvärda var att inte alls bli trodd, inte hanterad som mänsklig av en del individer. Det tillsammans med den totala avsaknaden av vetenskapligt tankesätt, i utredningsmetodikerna är beklämmande.

Konsekvenserna blev en dotter som blir rädd varje gång jag ska besöka sjukhuset, att jag inte kommer tillbaka. En hel del förlorad inkomst för mig. Enorma vårdkostnader helt i onödan, återfall i bulimi pga hur mkt jag tvivlat på mig själv efter soc bedömning. Att jag har autonom neuropati, får tappa mig på urin, inte känner när jag får insulinkänning och lite annat fysiskt uppdagades inte av den stora vårdinsatsen, tyvärr. Det har framkommit i efterhand.

Vi repar oss fortfarande, efter hela historien. Vi har ingen kontakt med soc längre och är min totala ambition att det ska fortsätta, så länge jag kan påverka det. Jag jobbar men inte heltid.

Vitnnesskildringar

Jag själv anmälde mitt barns pappa (även förskolan och vårdcentral gjorde orosanmälan) och vi hamnade under utredningar i form av samtalskontakter.

#003

Mamma till en dotter

2020

Överlag var bemötandet bra, men då jag försökte berätta att jag och barnets far (som utsatt mig och delvis vårat barn för psykisk misshandel i flera år) inte hade kunnat hålla sams ens från bussen in till mötet-för att belysa problemet gällande samarbete/kommunikation- så fick jag bara svaret "Kan ni inte ens hålla sams så kort tid borde kanske Ingen av er ha henne, då kanske hon skulle flytta till fosterhem!"

Detta tystade mig direkt och jag vågade sedan dess inte vara ärlig om situationen längre.

Vitnnesskildringar

#004

Mamma till familjehems-

Bortom Bullerbyn som har gjort Sverige känd i hela världen finns det ett annat Sverige: Ett Sverige där ett tvångsomhändertagande av barn utan föregående domstolsbeslut inte bara är möjligt, utan där det även praktiseras av socialtjänster runtom i hela landet som har omfattande befogenheter. För att kunna verkställa ett omplaceringsbeslut anlitas bland annat privata företag med

vinstintressen som genomför utredningar å socialtjänstens vägnar. Under förevändningen att "bara vilja hjälpa" splittras intakta familjer. Älskande föräldrar bryts ner och barnen, som socialsekreterarna är anställda till för att hjälpa, offras på bålén av en urartad familjepolitik.

Mitt namn är Kattis och jag är en kvinna i fyrtioårsåldern som kommer från Tyskland. När jag kom till Sverige för snart 20 år sedan var det bland annat för att hitta Bullerby-idyllen som många tyskar förknippar med Sverige. Det som jag istället hittade var ett annat Sverige, ett Sverige där socialtjänsten kringgår både svensk lagstiftning såsom grundlagen och socialtjänstlagen samt internationell rätt såsom FN's konvention om dem mänskliga rättigheterna och Europakonventionen genom att hävda att detta sker utifrån barnets bästa. I själva verket saknas det en tydlig definition av vad barnets bästa egentligen är. Likaså finns det ingen klockren definition av vad som avses med en "tillräckligt bra förälder". Detta till trots har socialtjänsten konstruerat en egen bild av vad den anser vara en "tillräckligt bra förälder". Just föräldrar med NPF-problematik har svårt att leva upp till alla krav som ställs på en "tillräckligt bra förälder". Samma sak gäller föräldrar till NPF-barn där barns beteende förklarar svårigheterna som kan förekomma i hemmet. Både Autism- och Aspergerförbundet och Riksföreningen Attention har påtalat detta länge, se bland annat:

https://www.autism.se/granskning_lvu

<https://www.dagenssamhalle.se/debatt/barn-med-autism-far-illa-i-tvangsvarden-27322>

Signe (OBS! "Signe" heter egentligen något annat.) var ett önskebarn i allra högsta grad: Efter att min sambo Åke (OBS! "Åke" heter egentligen något annat.) och jag hade försökt att få barn utan framgång i tre år gjorde vi IVF. Det tog på första försöket. Glädjen var stor när vår lilla efterlängtade dotter föddes i slutet på 2012. Jag hade fått mitt mycket efterlängtade önskebarn och mina föräldrar sitt första och enda barnbarn!

Tillvaron som småbarnsföräldrar har inte alltid varit helt lätt. Åke som var långtidsarbetslös hade bekymmer med sin psykiska hälsa under en längre tid. Själv har jag fått kämpa med att få ihop vardagen med arbete, hushåll och familj. Det som vi saknade mest av allt var ett socialt nätverk. Mina föräldrar bor i Tyskland och Åkes gamla mor bor i en helt annan del av Sverige. Men vi har kämpat på och jag har legat i för att lära känna andra föräldrar och få nya vänner.

Det var bland annat för att få lära känna andra mammor att jag gick den där ödesdigra ABC-kursen via familjefokus, en underorganisation av socialtjänsten, på hösten 2015. Tanken var att man skulle ta upp vardagliga problem som kan dyka upp i en småbarnsfamilj och få lite tips och redskap för hur man kan lösa olika situationer på ett bättre sätt.

Tyvärr var jag lite för öppen när jag tog upp en del problem som vi hade tampats med hemma – det ligger i mitt tyska arv. Bland annat nämnde jag att jag **vid några enstaka tillfällen** hade gett Signe lite smisk på fingrarna – inte alls hårdhänt utan mer som ett sätt att markera att nu får det vara nog. Och att hon ibland tog en näve kattmat – dyrt premium-torrfooder från djuraffären – och

stoppade i munnen. En tredje sak som jag tog upp ledde till ett stort missförstånd: Plötsligt anklagade kursledarna av ABC-kursen mig för att jag skulle tvinga min treåring att bädda sin egen säng – någonting som de hade fått fullständigt om bakfoten!

Ovanstående saker ledde till två orosanmälningar till socialtjänsten. Dels blev jag anmäld av en anonym kursdeltagare för barnmisshandel, dels anmälde kursledarna mig för

- att ha gett Signe smisk på fingrarna.
- kattmatshistorien
- att jag skulle tvinga min treåring att bädda sin egen säng.

Helt oberoende av det som hände under ABC-kursen råkade vi ut för en annan tråkig grej. En dag runt Midsommar 2015 kom jag på Signe hur hon hade petat i sig några av Åkes värktabletter. Det blev ilfart ner till sjukhuset, kolvätiska, blodprover och övervakning på barnavdelningen. Tack och lov hade Signe bara fått i sig en eller max två tabletter, så ingen större skada har skett. Redan efter den här första incidenten tog jag kontakt med kuratorn på sjukhuset som skulle slussa oss vidare till socialtjänsten. Tanken från hennes sida var att vi skulle få hjälp. Min förhoppning var att Åke skulle få någon slags boendestödare som hjälper honom att styra upp sin läkemedelshantering och att han skulle få hjälp med sitt mående. Självt hade jag önskat mig någon slags kontaktperson som jag skulle kunna ringa till ifall det brann i knutarna. Det blev tre möten med socialtjänsten som bollade oss fram och tillbaka mellan Familjefokus och socialkontoret, men sedan rann allting ut i sanden.

Hur det nu var, så hände samma tråkiga sak igen i början på 2016. Återigen lyckades Signe stoppa i sig några av Åkes värktabletter, så det blev "same procedure" som ett halvt år tidigare med ilfart ner till sjukhuset, kolvätiska, blodprover och övervakning på barnavdelningen. Även den här gången hade Signe änglavakt. Detta hände i samma veva som de två ovan nämnda orosanmälningarna i samband med ABC-kursen ramlade in.

Det som hände nu var att socialtjänsten startade en gedigen utredning som pågick under flera veckors tid där de gick igenom hela vårt privatliv in i minsta detalj. Även BVC och förskolan involverades. Under hela den här jobbiga processen som innebar mycket spring till socialtjänsten för oss och även en del hembesök fick vi hela tiden höra att "vi ska få hjälp" och att man ska se över hur man "kan hjälpa oss". Bortsett från läkemedelsincidenterna fanns det ingenting att anmärka på: Signe var ett mycket glatt och piggt barn som utvecklades helt normalt. Det som socialtjänsten dock hakade sig upp på var att Signe åt bra på förskolan men dåligt hemma. Signe har varit en liten matvägrare i stort sett hela sitt liv. När hon var på rätt humör kunde hon äta stora portioner med god aptit. Men väldigt ofta matvägrade hon och det krävdes mycket tålamod att peta i henne någonting. Ofta åt hon i perioder. Ibland åt hon bananer med glupande aptit för att rata dem någon vecka senare. Någon gång funkade avokados, någon annan gång tomater. Det gällde att vara flexibel och lista ut vad som passade i smaken just för stunden. Det ska tilläggas att vi körde den tyska stilen hemma. I Tyskland äter man ett varmt mål om dagen, dvs. till lunchen. På kvällen äter man bröd med pålägg, kanske någon liten sallad därtill. En och annan gång stekte jag en omelett. Ofta lagade jag pasta, eftersom pasta för det mesta var ett säkert kort. Ibland hade jag köttbullar i

frysen som jag bara behövde tina upp och servera med lite pasta och tomat eller avokado. Ibland slank det ner, men allt som oftast blev jag sittande på maten.

Ett annat problem som kom fram under utredningen och som säkert inte är helt okänt i andra barnfamiljer var att Signe var dålig på att lyssna. För henne var allting en lek och det var ett stort nöje för henne att bli jagad av mig när vi skulle byta om, borsta tänderna, osv.

Hela den jobbiga och psykiskt påfrestande utredningen lades ner någon gång under april månad och vi skulle slussas över till något slags "stöd- och hjälpprojekt" där vi skulle träffa två familjepedagoger på familjefokus en gång i veckan. Den ena av socialsekreterarna uttryckte sin glädje över att Åke och jag var villiga att tacka ja till insatsen, eftersom det enligt henne finns föräldrar som vägrar ta emot hjälp och då kan man inte tvinga dem. Jag skrev på pappret i tron att vi skulle få konkreta tips på hur vi skulle få Signe att äta och lyssna bättre. Ovan nämnde socialsekreterare överlämnade oss "med varma händer" som hon uttryckte det till familjepedagogerna vid något slags överlämningsmöte.

Tyvärr visade det så kallade "stöd- och hjälpprojektet" sig dock bli ett "död- och stjälpprojekt" för oss. Det som hände var att familjepedagogerna ställde samma jobbiga frågor som socialsekreterarna redan hade ställt under utredningen. Det var som att behöva gå igenom utredningen en gång till och ibland kändes det som att sitta i korsförhör. Familjepedagogerna hade en väldigt hård attityd och allt som oftast körde de slut på mig mentalt. Bland annat fick jag stå till svars för en massa Åke-relaterade problem, vilket kändes extra jobbigt.

När "stöd- och hjälpprojektet" skulle dra igång hade jag nämligen bett om att förutom gemensamma möten där både Åke och jag deltog kunna få ha en del separata möten med bara Åke respektive mig. Min tanke var att man på mina möten skulle ta upp sådana frågor som speciellt jag hade problem med, typ matkrångel och gränssättning, och att man på Åkes möten skulle hjälpa honom att komma tillrätta med sin läkemedelshantering och hans psykiska mående. Men så blev det inte. Istället blev det mycket pekpinningar och moralkakor. Konkreta tips som skulle ha underlättat för mig i vardagen fick vi inte alls.

Familjepedagogerna mässade för mig att Signe **måste** bli bättre på att äta och de rabblade upp "50-11" olika livsmedel för mig som ett litet barn i Signes ålder bör äta. Men inte ett ord om **hur** jag skulle få i henne alla dessa läckerheter. Det blev också en hel del förmaningar att jag **måste** få Signe att lyssna bättre, men inga tips på **hur** jag skulle få Signe att lyssna. När de sedan i början på juni indirekt hotade med att kunna anmäla oss till socialtjänsten igen, började jag bli nervös. Jag kontaktade socialtjänsten i förhoppningen om att vi skulle kunna ha ett uppföljningsmöte. Dock fick jag inte gehör hos handläggaren som jag då fick prata med i telefon. Hon tyckte bara att familjepedagogerna hade rätt och vi föräldrar fel och att vi skulle köra på som vanligt. Punkt! Slut!

Bara några dagar senare blev det dock andra bullar: Då hade de plötsligt väldigt bråttom med att kalla in oss på ett brådskande möte med mycket kort varsel. Det var i mitten på juni. De hade kallat oss för att meddela att de tänkte skicka Signe och mig till ett utredningshem långt hemifrån – ett privatägt utredningshem med vinstintressen. Vi skulle skickas dit redan en vecka senare

och stanna i nio veckor. Jag satt där med gråten i halsen! Hur i fridens dagar skulle det hela gå till? Sommaren på jobbet var redan planerad. Efter mycket möda och besvär hade vi till slut lyckats att pussla ihop sommarschemat. Nu skulle jag plötsligt bli borta från jobbet under många veckor när jag hade behövts som mest. Att tacka "nej" till insatsen var inte möjligt; då hade de satt ett LVU ("lagen för vård av unga") på Signe direkt och så att säga tvångsplacerat oss. Så det var bara att glömma. Socialsekreterarna lovordade detta utredningshem i högsta ordalag och uttryckte att de endast hade gjort mycket goda erfarenheter av samarbetet med det. Hela insatsen skedde under förevändningen att den var till vårt bästa och att man där skulle utreda från grunden hur man skulle kunna stötta mig i mitt föräldraskap på bäst möjliga sätt.

En utav familjepedagogerna som hälsade på oss några dagar innan avresan till utredningshemmet förklarade dessutom för mig att jag skulle se insatsen som en stor merit. Enligt henne var det endast familjer där man såg en stor potential och som socialtjänsten verkligen ville satsa på som fick förmånen att få åka dit. Nu hade jag bara en vecka på mig att lämna chockbeskedet till min chef, ordna med sjukskrivning, ansöka om ersättning för redan bokade flygbiljetter från hemförsäkringen, betala räkningar, med mera. Allting var hel kaosartat.

De första två och en halv veckor bodde vi på behandlingshemmet. Jag var helt i chocktillstånd och det märktes att även Signe hade svårt för att landa i den nya situationen. Hon började kissa på sig om nätterna och ibland vaknade hon och grät. Hon förstod ju inte var hon var och varför hon hade ryckts bort från pappa, katten och kompisarna på förskolan. Jag mådde fruktansvärt dåligt. Här satt jag nu bland unga mammor som hade kommit dit för missbruksproblem, borderline eller som hade suttit i fängelse. Själv kommer jag från ett hem där det aldrig har förekommit någon form av missbruk.

När vi sedan flyttade över till själva utredningsdelen fick vi plötsligt inte längre vistas i "vår" gamla trädgård som tillhörde behandlingshemmet och som låg alldeles intill. Plötsligt fick vi inte längre vara ihop med människorna på behandlingshemmet som vi hade börjat knyta an till. Det blev helt ny personal och helt nya medboende.

Utredningen som skulle pågå under åtta veckor blev en mycket påfrestande process. Personalen gjorde observationer och antecknade precis allt vad man gjorde respektive inte gjorde. De hittade till och med fel som ingen vanlig människa ens skulle tänka på. Och så blev det många samtal med både utredarna, en psykiatriker, en vuxenpsykolog och en barnpsykolog. De plockade isär vartenda skrymsle av mitt privatliv. Jag skulle berätta om min egen uppväxt, min skolgång och mitt arbete och så om Signe förstås. Relationen till mina föräldrar var de också mycket intresserade av. Det kändes som att de till varje pris ville hitta någonting. Och så hittade de också någonting förstås: Psykiatrikern diagnosticerade mig med dystymi, generaliserat ångestsyndrom (GAD), brist på empati, social underutveckling och ospecificerad personlighetsstörning av måttlig karaktär. Psykologen kom efter en lång, gedigen utredning inkluderande ett IQ-test fram till att jag har högfungerande autism.

Jag sov mycket dåligt, vissa nätter nästan ingenting, och fastän jag månne pyton skulle jag prestera lika bra som mamma som om jag hade varit hemma i min naturliga miljö. Nu började Signe dessutom bajsa på sig. Hon frågade ofta efter pappa, mormor och morfar.

Personalen på utredningshemmet kom i samförstånd med våra socialsekreterare fram till att jag inte kunde garantera för Signes säkerhet och att jag är fullständigt olämplig som förälder. Det var nu Åke kom med i utredningen: Det skulle kollas upp om Åke kunde kompensera för mina brister. När han anlände till utredningshemmet i mitten på augusti skulle jag "slussas ut" under en vecka, vilket i klartext innebar att de tvingade mig ifrån Signe. Jag som fortfarande ammade och aldrig hade varit ifrån Signe längre än max två dagar skulle plötsligt inte få se henne på fem veckor bortsett från ett litet umgänge någonstans i mitten på Åkes utredning. Hjärtat brast! Jag tryckte Signe tätt intill mig och grät när det var dags att ta farväl av henne. I den efterföljande utredningen kunde man sedan läsa följande om detta:

"I stunder där Signe inte förstår vad som händer, exempelvis då Kathrin skulle lämna utredningshemmet och Signe befann sig i famnen på en gråtande Kathrin, ses Signe vara mer avstängd och frågande i sitt uttryck. Då hon inte får hjälp av sina föräldrar i detta stannar hon kvar i tillståndet till dess det är över. Då kommer hon igång igen och blir som vanligt."

Med denna redogörelse i åtanke kan man ju ställa sig frågan vem som egentligen saknar empati och är socialt underutvecklad

Jag åkte ner till Tyskland, eftersom jag inte orkade sitta ensam hemma i vår tomma lägenhet. Men jag utgick ifrån att vi ändå skulle ses snart igen. Som väntat underkändes även Åke. Han blev diagnosticerad med vanföreställningar och ansågs vara lika olämplig som förälder som jag. Nu var det akuta tvångsomhändertagandet av Signe ett faktum.

Alla i min närhet var helt chockade. Varken mina föräldrar, mina vänner eller någon av våra bekanta kunde tro eller förstå vad vi har varit med om. Alla som står oss nära vet ju hur mycket vi älskar Signe, att vi alltid har tagit väl hand om henne och hur efterlängtd hon var.

Resan tillbaka till Sverige kändes väldigt tungt. Hemma blev vi hela tiden påmind om Signe: Leksakerna i vardagsrummet, hennes sängkammare, förskolan, lekparken som vi så ofta har varit till – allting påmind om Signe. Min mamma och jag grät flera gånger dagligen. Det var min pappa som var den starka stötspelaren som lyckades hålla ihop den delamputerade familjen och samla ihop dem krafterna som vi nu behövde mobilisera inför den långa, steniga resan vi hade framför oss. Åke och Signe var kvar på utredningshemmet i väntan på att Signe skulle bli hämtad av jourhemmet.

När vi var till advokaten kom nästa chockbesked. Ur pappret med det eufemistiska namnet "vårdplan för Signe" framgick att Signe skulle bli familjehemsplacerad ända tills hon hade fyllt 18 år! Inte bara under några år tills hon hade tagit sig igenom småbarnsåldern, utan under hela sin långa barndom!

Vi lade fram flera lösningsförslag på förhandlingsbordet. Det första förslaget var att mina föräldrar skulle kunna få vårdnaden för sitt barnbarn. Mina föräldrar är i sjuttioårsåldern, fullt friska och väldigt pigga för sin ålder. Min pappa som var lärare berättade om ett antal elever som av olika skäl hade vuxit upp hos sina mor- respektive farföräldrar. Han har aldrig upplevt det som något problem. Socialtjänsten ansåg dock mina föräldrar vara olämpliga som vårdnadshavare för Signe och hänvisade till åldern. Det andra förslaget var att min bror och hans flickvän respektive numera fru skulle kunna få vårdnaden för Signe. Min bror arbetar som särskollärare och är o-uppsägningsbar ("verbeamtet" på livstid). Vem skulle vara mera lämplig som vårdnadshavare för ett litet barn än han? Socialtjänsten avslag även detta förslag och hänvisade till att min bror bor i Tyskland där svenska socialtjänsten inte har något inflytande. Det tredje förslaget var att min mamma skulle kunna tänka sig att flytta till oss under ett års tid för att vara något slags "hjälp-jag". Jag behöver inte nämna hur det gick med detta förslag.

Efter att ha bott i jourhem under ca. två månader fick Signe flytta till sitt tilltänkta familjehem, ett par med två egna barn, hund, katt och några andra djur. Till en början fick vi träffa Signe i familjehemmet under en och en halv timme varannan vecka under uppsikt av två familjepedagoger samt skypa med henne varannan vecka. Efter något halvt år flyttades umgångena till en öppen förskola och glesades mer och mer ut. Skypemötena blev inställda.

Två år senare fick Åke och jag som numera är separerade träffa Signe en och en under en timme var fjärde vecka. Socialtjänsten var väldigt noga med att hålla vattentäta skott mellan oss föräldrar och familjehemmet. Signe slussades in och ut vid umgångena. Om någon utav oss ändå råkade träffa någon av familjehemsparet "av misstag" i samband med överlämningarna kunde sådana "incidenter" användas emot oss och resultera i en negativ anteckning i socialtjänstens journaler.

I kölvattnet av destruktionsen av vår familj blev jag långtidssjukskriven. Först på heltid under något halvt år, därefter gick jag successivt upp i arbetstid och har nu legat på 75% arbetstid under ca. två och ett halvt år. Jag är fortfarande sjukskriven på 25%, men har blivit utförsäkrad av Försäkringskassan för något år sedan: Försäkringskassan anser varken min autismdiagnos eller mina socialtjänstrelaterade hälsoproblem i form av smärtor, koncentrations-svårigheter och sömnproblem utgöra något hinder för att kunna utföra ett heltidsarbete. Från Försäkringskassans sida har man föreslagit följande alternativ för mig:

- att jobba på ett lager
- att städa
- att jobba på Samhall

Jag är alltså biomedicinsk analytiker, dvs. jag jobbar i ett kvalificerat yrke som jag trivs med. Förutom att jag för ovanstående arbetsuppgifter förmodligen skulle få mycket sämre betald skulle jag förmodligen bli ännu sjukare på grund av hårt fysiskt arbete och mental understimulering. Men hur Försäkringskassan tänker kring detta förtäljer inte historien.

Något år efter placeringen började även Signes mående försämrats avsevärt. Mitt tidigare så livliga och busiga lilla yrväder började nu dra sig undan, gå in i

sin egen bubbla och halka efter i utvecklingen. Efter umgängen med mig reagerade hon starkt vilket då lades mig till last. Förskolan satte då igång med en pedagogisk kartläggning av Signe som var alarmerande. Jag kände inte igen min egen dotter i beskrivningen som jag fick av henne från förskolan. Signe fick "gå om" ett år i förskolan på grund av att hon hade halkat efter så pass mycket i utvecklingen. Själv fick jag kämpa mig till en BUP-utredning av Signe med näbbar och klor. När denna utredning några månader senare blev färdigställd stod det klart för oss att även Signe har någon form av autism.

Numera är vi båda inskrivna på habiliteringen. Jag för kurators- och psykologsamtal och Signe för att få hjälp med språkutvecklingen och motoriken. Som det ser ut just nu har Signe kommit ikapp både gällande språkutvecklingen och motoriken.

Själv har jag valsat runt mellan arbete, vården, socialtjänsten och domstolar i snart fyra års tid nu.

Utredningshemmet i fråga och dess psykiatriker med sina tvivelaktiga diagnoser har jag anmält till IVO (Inspektionen för vård och omsorg). Två år senare resulterade denna anmälan i sex sidor med svidande kritik mot utredningshemmet för en bristfällig utredning som inte är förenlig med god vård.

Mina påstådda psykiatriska diagnoser är nu borta. Det enda som kvarstår är mina autismrelaterade svårigheter som socialtjänsten gottar sig i. Sex sidor svidande kritik från IVO till trots ser man från socialtjänstens sida ingen anledning att se över och ifrågasätta utredningen som ledde till Signes tvångsomhändertagande.

Socialtjänsten opererar glatt med sina förutfattade meningar om autister. Här nedan följer några exempel som är saxade ur mina utredningar som klart och tydligt visar på socialtjänstens bristande kunskap kring NPF:

- *"Kattis har svårigheter med mentalisering och med att se konsekvenser med sitt handlande."*
- *"Föräldrarnas egen sårbarhet i form av diagnoser och behov av stöd utgör sammantaget en högre risk för Signe i hemmet hos sina föräldrar."*
- *"moderns fokusering på egna behov"*
- *" Riskfaktorerna är stora beroende på att föräldrarna har egna svårigheter psykiatriskt, socialt och svårigheter att hantera vardagen."*
- *"Även psykisk ohälsa hos föräldrarna innebär en otrygghet för Signe."*
- *"Alla de steg som många föräldrar gör per automatik saknar Kathrin förmågan till."*
- *"De emotionella och sociala svårigheterna är svårbehandlade särskilt ställt till ett barns behov."*

- *"emotionell otillgänglighet"*
- *" Mamma Kattis har många gånger ett avskalat ansiktsuttryck och ibland är det som om hon är någon annanstans."*
- *"Psykiatriskt bedöms moderns förändringspotential som låg och inte tillräckligt ställt till ett barns behov."*
- *"Kattis har svårt att förstå och anpassa sig till sociala koder. Att läsa av underliggande stämningar. Det blir lätt lite tokigt socialt."*
- *"Positivt och skyddande är att föräldrarna ställer upp på kontakt med myndigheter och medverkar i samtal med mera. Det ställer dock krav på olika myndigheter att anpassa information och kommunikation utifrån föräldrarnas svårigheter, detta för att säkra upp för Signe."*
- *" En risk för Signe under området hälsa är att hennes mamma har svårigheter att tolka information som ges till exempel vid läkarkontakter samt svårt för att sätta informationen i ett helhetsperspektiv, svårt att föreställa sig vad informationen kan innebära i olika perspektiv. Det är även svårt för modern att planera och genomföra det som krävs efter den information som hon fått. Missförstånd är vanligt förekommande för Kattis vilket påverkar Signe både direkt och indirekt."*

Som många föräldrar som har blivit utsatta för socialtjänstens framfart säkert känner till är möjligheterna att vinna mot socialtjänsten och därmed få ett LVU upphävt av en domstol minimala. LVU-lagstiftningen och Förvaltningslagen är utformade på ett sådant sätt att socialtjänsten i normalfall inte ska kunna gå som förlorare ur rätten. Det som skiljer LVU-mål väsentligt från brottmål är att hela LVU-lagstiftningen är en så kallad skyddslagstiftning. Detta innebär i praktiken att ribban på beviskravet läggs mycket lägre i LVU-mål än i brottmål: Medan den anklagades oskuld i brottmål ska vara bevisad "bortom allt rimligt tvivel" för att den anklagade ska kunna fällas, ligger beviskravet i LVU-mål bara runt ca. 75% vilket ligger ungefär i storleksordningen med "sannolikt" eller "sannolika skäl". Dessutom föreligger här en omvänd bevisbörda: Det är inte den klagande parten som ska bevisa den anklagades skuld, utan det är föräldern som ska bevisa sin oskuld respektive att han eller hon är en tillräckligt bra förälder för rätten.

Det är alltså med andra ord den lilla medborgaren som ska bevisa att den stora myndigheten har gjort fel. Forskning har dessutom visat att det ställs ännu högre krav på en NPF-förälder än på en förälder utan någon NPF-diagnos. Lägg därtill dem sociala svårigheterna som en del personer med NPF har: Att man kanske har svårt att föra sin talan, att man blir missförstådd, etc. Allt detta ökar inte direkt chanserna att kunna vinna ett LVU-mål.

Snart fyra års trägen kamp har ändå börjat ge lite utdelning för mig. Förutom det positiva IVO-beslutet så har socialtjänsten av rätten fått bassning för att inte ha gjort tillräckligt mycket för att utvärdera min föräldraförmåga och möjliggöra för en återförening. Själva domskälet låter som ett stycke ur Kafka:

" Frågan i målet är om de förhållanden som låg till grund för beslutet om att bereda Signe vård med stöd av 1 och 2 §§ LVU har förändrats på ett sådant

sätt att vården nu kan upphöra. För att vården ska kunna upphöra krävs att det har skett en sådan stabil förändring över tid att vården inte längre behövs eller att behövlig vård kan ges på frivillig väg. Det råder inga tvivel om att Kattis Dahl älskar sin dotter och att hon vidtagit flera olika åtgärder i syfte att utvecklas i sitt föräldraskap. **Hittills har umgänget dock varit begränsat till en timme var fjärde vecka. Det är därför inte möjligt att bedöma om de åtgärder Kattis Dahl har vidtagit har resulterat i en sådan genomgripande och varaktig förbättring av hennes omsorgsförmåga att vården inte längre behövs.**”

Låter logiskt, eller?

I sin oändliga nåd (eller som en slags taktik för att kunna vinna ovanstående mål) har socialtjänsten i november 2019 erbjudit oss en ny utredning på ett annat utredningshem.

Uppdraget i genomförandeplanen lydde att Åke och jag skulle utredas som umgängesföräldrar. Även om inte denna utredning heller kan betraktas som saklig, objektiv och opartisk, så har den ändå mynnat ut i avsevärt mycket umgänge för oss. Signe och jag får numera träffas två till tre timmar varannan vecka. Men vägen fram till detta utökade umgänge var stening och tung. Utredningen skedde på ett utredningshem som ligger 60 km ifrån min hemort.

Till saken hör att det gamla familjehemmet som Signe hade bott i under tre år hade sagt upp sig och att Signe var tvungen att flytta till ett nytt familjehem. Flytten avvecklades mitt under den pågående utredningen. Att befinna sig i en främmande miljö och hela tiden ha en utredare hängandes över axeln på sig som för protokoll över varje ord som sägs, varje tår som gräts och varje steg som tas är väl i sig en påfrestning av en sådan dignitet att det skulle öka på hjärtfrekvensen och adrenalinpåslaget hos vilken perfekt och tålig förälder som helst. Men just för en person med NPF blir utmaningen så mycket större: Flexibilitet och stresstålighet är som bekant inte en autists starkaste sidor.

Nu skulle det fixas och trixas med jobbet. (Som tur var har jag en mycket förstående chef. Min tidigare chef på min tidigare arbetsplats som jag så att säga har headhuntat hit.) Och mitt i alltihop skulle jag nu också behöva fånga upp min dotter i det traumat som ännu ett uppbrott innebär för henne. Att vara den där superpedagogiska och psykologiska mamman som stöttar, tröstar, kramar om och lugnar ner när ens eget modershjärta brister i ren förtvivlan. Att spela med och att försöka hålla modet uppe: Se glad ut och le!

Jag hade turen att få växa upp i Västtyskland med DDR som nära granne. Jag har fått höra både den ena och den andra skräckhistorien om en regim som tuktar och kuvar sina medborgare. Men det är först här i Sverige jag har fått förstå vad mina landsmän i Östtyskland måste ha gått igenom.

Många människor jag möter blir förvånade och så säger de: ”Ja, men ibland gör ju socialtjänsten också bra saker! Ibland hjälper ju socialtjänsten familjer!”

Om jag som biomedicinsk analytiker skulle säga till en kund: ”Ursäkta att jag svarade ut fel bakterie på din patient! Men ibland svarar jag ju faktiskt ut rätt bakterie till kunden!” Då skulle jag förmodligen bli avskedad med omedelbar verkan och få min yrkeslegitimation indragen. Men att socialtjänsten av någon

outgrundlig anledning får göra rättsosäkra, partiska och osakliga utredningar och klanta sig så in i helvete accepteras av någon konstig orsak av samhället. Detta går hand i hand med den stigmatiseringen som vi föräldrar som har blivit fräntagna våra barn utsätts för. Det är ju inte direkt så att kollegor på jobbet, grannar och folk i kyrkan kommer fram till oss och säger: "Vi har förstått att du har blivit utsatt för ett rättsövergrepp! Så klart att vi ska stötta dig fullt ut i det här och hjälpa till att saker och ting ställs tillrätta!" Nej, så är det ju inte! Snarare tvärtom: Folk backar ut. De drar sig undan. Det är liksom inte deras bord. Jag har en del kollegor som under alla dessa år som nu har gått aldrig ens med ett ord har kommenterat min situation. Kyrkan som tidigare har varit Signes och min trygga punkt i tillvaron har jag nu lämnat, eftersom ingen verkar sakna oss där.

I Sverige är vi så duktiga på att propagera alla människors lika värde. Vi säger att vi "gillar olika" och att vi förespråkar mångfald. Men verkligheten för människor med NPF ser inte riktigt ut på det här gulliga rosen-röda sättet. När det kommer till människor som faller utanför "lagom-intervallet" har vi inte kommit så mycket längre än vad Sverige har varit på tidiga 70-talet när "sinnesslöa" fortfarande tvångssteriliserades och förvarades på anstalt.

I den aktuella diskussionen kring "Lilla hjärtats" tragiska död ställs ofta den påstådda starka föräldrarätten mot barnperspektivet. Jag har under min snart fyraåriga ökenvandring genom socialtjänstens samtliga helveten inte märkt av någon stark föräldrarätt – ingen föräldrarätt alls! Inte något barnperspektiv för den delen heller! Signe uttrycker gång på gång hur mycket hon älskar och saknar mig, att hon vill vara med mig oftare och längre, att hon vill få sova över hos mig, att hon vill få flytta hem! I socialtjänstens utredningar kommer detta aldrig fram. Där görs det tejpintester – typ dockspel – som vår handläggare förmodligen inte ens har kompetens för att utföra och som alltid mynnar ut i att Signe trivs bäst i (det gamla) familjehemmet och att det är där hon vill bo.

För mig är det fullständigt ofattbart hur en aktiv drogmissbrukare med grav psykiatrisk problematik först kan "vinna hem" sitt barn och sedan utsätta sitt barn för misshandel och vanvård under flera månaders tid tills barnet till slut dör, medan jag själv har stängt mig huvudet blodigt för att återfå mitt barn som blev taget ifrån mig på grund av min autismdiagnos och en hel bunt med felaktigt ställda (och numera borttagna) diagnoser utan att komma någonvar – i fyra års tid!

Mitt i allt det tragiska som Signe och jag har fått utstå under alla dessa år som har gått har det ändå hänt någonting positivt. Det nya familjehemmet visade sig vara en välsignelse för både Signe och mig. De ser med nya, oförbrukade ögon och visar en medkänsla och hjälpsamhet som jag inte har sett hos det gamla familjehemmet. De är väldigt tillmötesgående och lyhörda för Signes behov. Det är faktiskt på deras initiativ att Signe och jag numera kan ha helt oövervakade umgängen och till och med betydligt längre umgängen än dem avtalade två till tre timmar. I skrivande stund jobbar de för att jag även ska kunna vara med på konserter och offentliga tillställningar där Signe deltar utan att det behöver räknas som ett umgänge och att Signe ska kunna få övernatta hos mig. Enligt deras bedömning råder det oenighet kring hanteringen av vårt ärende på socialtjänsten: Det är hos min handläggare hindret ligger. I ett tidigare skede har jag med hjälp av mitt ombud försökt att kunna byta ut min

handläggare, eftersom vi hade kört fast redan för två år sedan. Detta visade sig dock inte vara möjligt.

Under vårt sista umgänge i lördags gick Signe och jag på stan för att shoppa. När vi hand i hand var på väg ut från Åhléns vände Signe sig plötsligt om till mig och sade: "Mamma jag är så glad att jag är barn på dig!" Det är dessa ord som betyder mer för mig än alla socialtjänstens utredningar om mig som mamma.

Jag har då lovat mig själv att fortsätta kämpa. Med hela mitt modershjärta och med hela min själ! Så länge tills Signe har fått komma hem! För en sak är vi autister väldigt bra på: Uthållighet!

Vitnnesskildringar

#005

Familjehems-
mamma

2020

Jag har tagit uppdrag från Socialen i Eskilstuna och andra uppdragsgivare i 27 år, men aldrig varit med om någonting liknande som det jag råkat ut för nu. De har under 4 års tid (samma uppdrag) gjort så mycket fel mot både mig och barnen (Mattias och Ann).

Den 30/9-19 begärde socialtjänsten att jag skulle bli ett så kallat förstärkt familjehem till flickan. Jag avslutade då en nyanställning med goda förutsättningar till fast anställning - för att gå hem med flickan.

Flickan har under hela placeringstiden varit rädd för att träffa sin pappa (han har misshandlat henne grovt och avsuttit 18 månader i fängelse) hennes mamma åkte till sitt hemland Nigeria när flickan var 5 år och hon har inte sett/hört av henne sen dess.

Socialen har pressat barnen till umgänge så pass mycket att flickan vid 10 års ålder inte ville leva längre.

I april i år hade barnen bott hos mig i fyra år. Jag lyfte frågan om varför inte en vårdnadsöverflytt tagits upp. Socialsekreteraren blev mycket otrevlig och menade att hon såg en tillbakagång i min vilja att samarbeta i det tredelade föräldraskapet?? Jag fick oerhört mycket ovet från Socialen gällande detta, men det handlade inte om att förhindra barnen att träffa föräldrarna, det var för att få flickan trygg. Även BUP var inne på den linjen - att trygga flickan med en vårdnadsöverflytt.

Nu har de avslutat båda placeringarna hastigt och lustigt med motivering att de är oroliga för min hälsa??

Den 2/4 tog de flickan (Ann X) på ett möte vi var på, och dagen efter hämtade de pojken (Mattias X) mot sin vilja. Varken jag eller barnen har fått någon förklaring.

Detta innebär att jag lämnat en trygg arbetsituation, gått hemma och skrivit på ett nytt avtal. Nu har de avslutat avtalet två dagar in på det nya. Jag frågade om detta verkligen var rätt.

De svarar mig då; "-Det är så det är att vara familjehem".

Jag tar upp detta då jag är orolig för barnen. Dom har båda skött sig i skolan och vill inget hellre än att bo här med mig. Nu sliter dom upp båda till en osäker och otrygg framtid. Marvel ska flytta hem till sin mamma på LVU trots att hon suttit i fängelse för misshandel av honom. Ann är flyttad till ett HVB-hem i Jönköping och med hennes problematik är detta en ren katastrof.

I mina ögon är detta maktmissbruk på hög nivå, då detta sker enbart för att jag lyft frågan om vårdnadsöverflytt och vill barnens bästa. Jag är i deras ögon obekvämt då jag ställer krav på Socialen gällande barnen och vill, framför allt, ge flickan den bästa hjälp hon kan få. Även BUP går på min linje. I detta fall ser Socialen endast till föräldrarna, och pratar konstant om det trefaldiga föräldraskapet som enligt dom inte fungerar. Allt för att jag ville barnens bästa...

Några fel Socialtjänsten gjort:

- Dom polisanmälde inte föräldrarna när de hotade mig och barnen vid ett umgänge. Efter 7 månader ifrågasätter jag varför jag inte hört något från polisen. Då svarar dom att det var min sak att polisanmäla. Då jag gjorde en polisanmälan ifrågasatte polisen Socialens agerande.
- Socialsekreterare Anna H. säger bland annat till barnen: "Jag tycker ni ska träffa mamma och pappa, men det måste ni bestämma själva". (Hon har i och med detta gett barnen en ledande fråga) Barnen kände sig då tvugna att svara att de ville träffa sina föräldrar.
- Då flickan i höstas inte gick till skolan, sa Anna H.: "- Om du är duktig och sköter skolan så ska jag inte ta upp frågan om att träffa pappa."
- 2 december 2019 hade Anna H. ett möte med Ann och Mattias, då sa barnen ifrån om att träffa sina föräldrar över jul 2019 och ändå ringer Anna H. en vecka innan jul och säger; "- Ja, nu är det ju jul och man kanske saknar sin familj och sina föräldrar, så jag undrar om ni vill träffa mamma och pappa och få era presenter?" Barnen blir då ledsna och besvikna och känner sig pressade att faktiskt träffa sina föräldrar trots att de tagit mod till sig att säga ifrån angående umgänge.
- Efter sista mötet barnen hade med Anna H., kom dom hem och var ledsna över att allting dom sagt om mig, vände Anna H. det till något negativt.

Vitnesskildringar

#006

*Familjehems
mamma*

2020

Vi fick 2010 2 pojkar 2och 4 år , tre olika diagnoser var så har vi haft slitigt och när vi i dec 2019 efter en operation önskade mera avlastning (två helger i månaden) kom svaret att dom bestämt att det va för jobbigt för oss med båda och att det ena barnet skulle omplaceras när dom hittat något , han skulle dock inte få veta detta innan placeringsdag , blev lessen förbannad å förtvivlad och ifrågasatte , hörde sen inte ett ord tills en morgon i mars när soc hämtar båda barnen i skolan , vi har inte sett dom efter det eller fått prata med dom , vi vet inte ens vart dom är , orsaken på pappret va samarbetsproblem .

Psykologen på bup som vi jobbat med i 9 år anser att barnens hälsa och framtid skadas enormt men soc lyssnar inte, vi har en 6 åring från en annan kommun oxå och den socialtjänsten hotar verkligen att gör ni inte exakt det vi kräver så hämtar vi henne?! Detta gällde en 4 dagars utb som vi hade svårt att gå båda två pga barnvakt på kväll och helg samt att ja jobbar varannan helg inom vården. Denna tjej har vi haft i 4 år, har t.o.m. fått skriva på papper att vi ska va trevliga inte ifrågasätta och göra det vi blir tillsagda, vi älskar henne och gör naturligtvis vad som helst för att behålla henne men det är galet hur soc får göra.

Vitnesskildringar

#007

*Vän till en
mamma vars
barn
tvångsomhån
dertagits*

2020

Just Österåkers socialtjänst verkar vara ovanligt inkompetent och handlingskraftig på ett för barnen katastrofalt sätt. En bekant till mig har förlorat sitt biologiska barn på samma barbariska sätt. Hon drabbades av en förlossningsdepression och fick svårt att sova. När det kom fram på ett BVC besök tog socialen barnet. Hon behövde vård, men pappan var frisk. Hon fick träffa sitt barn för första gången efter fyra månader.

Nu är hon frisk sedan ett halvår, men socialen har försökt få henne och hennes man att skriva på att de avsäger sig sitt föräldraskap. Föräldrarna har istället anlitat advokat. I den senaste rättegången fanns inget att anmärka på, föräldrarna är friska, mår bra och kan ta hand om sitt barn. Då krävde socialen att hon måste ha ett arbete. Nu arbetar hon. Hon och hennes man tillåts att träffa sin lilla dotter ett tillfälle varannan månad. Jag förstår inte att hon orkar. Jag skulle dö om någon tog mina barn ifrån mig. ♥

19

Vitnesskildringar

#008

Vän till
mamma som
förlorat
vårnaden

2020

20

Hej!

Jag skriver åt en mamma som gick under jorden för 1 år sedan då hon förlorade vårnaden pga hon hade skyddat sina barn enligt lag mot våld och övergrepp. Fast enligt lag så hade ju pappan också rätten till sina barn. Mamman valde att lämna relationen efter 10 år då våldet och den psykiska misshandeln blev större och hon kände att hon behövde skydda sina barn.

Barnen var hos pappan och det började så smått med att en av flickorna (två tvillingflickor 9 år och en pojke 11 år idag) kom hem efter umgängen och visade snippan och sa snopp. Hon var då 4 år. Så här fortsatte det och Mamman vände sig till socialen och fick orden att hon skulle skydda sina barn.

I 5 år har mamman skyddat och kämpat och ju äldre barnen blev desto mer kunde de berätta dvs våldet, sexuella övergrepp. Mamman har bönat och bett att barnen skulle få professionell hjälp som pappan hela tiden nekat till. Till slut lyckades hon tjata till sig så barnen fick komma till en som skulle hjälpa barnen.

Ganska snart började barnen berätta och hon anmälde till Soc och var tydlig med att barnen har något att berätta och vi måste utreda varför de säger så samt under tiden ska de inte ha umgänge med sin pappa. Socialen gör tvärtom dvs startar upp umgänget igen med pappan och avslutar där barnen har gått och lägger locket på.

Det finns så mkt att berätta och det bästa är att mamman har spelat in samtal och skrivit ner allt. Detta började hon med när hon insåg att från soc sida vände och vred och skrev inte korrekt i journalant. Mamman har bevis på att soc sekreterare har ljugit och de har även ljugit under ed.

En händelse är ett umgänge på Barnhuset med övervakning så behöver en av flickorna gå på toaletten och pappan erbjuder sig att följa med. Flickan berättar sen att flickan tvingas till saker. Från soc sida hävdar man att det inte är sant för det har varit övervakning hela tiden men mamman har bevis på att en av soc sekreterarna har varit ute och rökt. Det är denna nivån det är på och mamman har inte en chans och de vägrar att lyssna på barnen.

Pappan är väldigt aktiv bakom kulisserna. Mamman har hämtat ut alla journaler (Fick betala 3000 kr) och det är då hon inser hur mycket han har mailat till soc och krävt saker samt skrivit(ljugit) hur mamman är. När hon läser om sig själv i journalen så är det så som pappan är. Pappan har skrivit om sig själv dvs Aggressiv, hotfull, manipulativ mm. Tänk er att han har stulit mammans dagböcker som hon skrev i unga år och gett socialen och det har de tagit med och han har fått det till där att hon är ostabil i psyket och det genomsyrar hela utredningen. Hon har då fått påvisa motsatsen genom psykolog o läkarbesök.

Skola och fler på det har orosanmält i omgångar och den sista orosanmälningen kom innan skolavslutningen 2019 när pojken förstod att de inte skulle bo hos mamma mer. Han bröt ihop i skolan. Kuratorn orosmälde igen men blev då uppmanad av soc att sluta anmäla för de kommer inte utreda det.

Kan säga att under ett umgänge kom pojken hem med influensasymtom. Han låg i en vecka och sen kröp det fram att pappan slängt honom i den frusna marken så han hade fått rejäl hjärnskakning. Mamman ringde soc men fick till svar att våldet var utrett och de skulle inte bli någon mer utredning om det och denna händelse tänkte dom inte ta upp. Mamman fick ett datum när barnen skulle överlämnas och hon ringde och ringde till soc och ville att någon skulle prata med barnen. Den 30 juli förra året bokades ett möte med en extern konsult och jag satt med varje barn som en trygghetsperson. Konsulten säger till både mamman och barnen att utredningen som finns är väldigt undermålig och hon ser att ingen har tagit hänsyn eller lyssnat på barnen. Hon lovar barnen att de ska få hjälp. Två dagar senare är hon bortkopplad från fallet och varken jag eller mamman kunde nå henne. Soc uppmanade mamman att hon skulle få in barnen i bilen till överlämnandet annars fick hon ta i på skarpen dvs våld.

Det finns så mycket att berätta men det går ej att skriva allt. Jag har iallafall alla journalanteckningar samt allt mamman har skrivit. Har även ljudfiler. Jag har polisanmält socialtjänsten och Kristianstad kommun men allt är sekretessmärkt och den sista anmälan jag gjorde finns ej att finna när jag sökt den. Politikern i Socialnämnden som skulle kunna sätta ett LVU har inte svarat på ett enda mail. Domen är överklagad men fick avslag då inget nytt har hänt i ärendet. Våldet i samband med hjärnskakningen skulle kunna tas som en ny händelse men nu lever de gömda och enligt polisen måste man förhöra barnen i fysisk närvaro.

I november 2020 blev jag kallad som vittne, då skulle man bestämma vad som var bäst för barnen i den situation som var. Mamman hade fått ett juridiskt ombud utvalt. Kuratorn vittnar och jag bla. Sen när slutplädering kom så kan man läsa att jag är inget tillförlitligt vittne då jag stöttat mamman och Kuratorn och jag kände varandra dvs jäv. Kan säga att vi kom in samtidigt i Rättssalen. Det är första gången jag träffar på henne. Kuratorn blev också dissad som vittne för hon hade orosanmält för många gånger. Man hävdar också att mamman har planerat försvinnandet för gården skulle säljas. Nä, gården skulle inte säljas, det var något man antog. Alla dessa fel har blivit bemötta och ifrågasatta men det gav inget. Domaren sa bara att hennes agerande är av den börd att hon är högst olämplig som vårdnadshavare. När jag sen frågar det juridiska ombudet om alla sakfel så får jag bara till svar att jag ska acceptera domslutet. Har också fått till mig under resans gång att skulle barnen fara illa hos pappan så fick väl barnen berätta det för någon i den nya skolan.

Idag är mamman en brottsling och det enda hon har gjort är att skydda sina barn. Pappan jobbar på bakom kulisserna genom att skicka bluffakturor till kronofogden, på så sätt kommer mamman att förlora hus och hem för hon går i personlig konkurs.

Är det verkligen så att en mamma och tre barn ska leva gömda tills barnen är myndiga dvs i 10 år och hoppas på att de ej blir hittade?

Vitnesskildringar

#009

Familjehems-
mamma

2020

22

Vårt lilla ♥ kom till oss nyss fyllda två år innesluten i en bubbla, gav ingen ögonkontakt, hade inget tal endast höga tjut, hade ingen anknytning överhuvud taget. Adam rev allt papper hen kunde hitta i remsor. Vi förstod direkt att han var autistisk. Jag jobbar med barn i behov av särskilt stöd och inom NPF.

Ett år senare var Adam utredd, diagnosautism och språkstörning. Men inte långt senare plockades språkstörning bort och han utvecklades i raketfart, mycket arbete hos oss och på förskolan, kärlek från oss alla, mina tre unga vuxna barn som Adam kallade storebröder och storasyster. Adam blommade ut med fantastisk skärpa, smart, rolig, verbal och så omtyckt av alla på förskolan.

Vi var konsulentstödda och på socialtjänsten fick vi olika handläggare hela tiden och under en period hade de inte någon utan en konsult hyrdes in. Han var inte klok och skröt öppet om att han fick se hur länge socialtjänsten skulle ha råd att ha kvar honom.

Umgångena med förälder gick upp å ner, ibland okej, men hösten 2018 när vi hämtar efter umgänge berättar Adam att styvpappan som mamman fått ett barn tillsammans med hade misshandlat honom. Umgången ställdes in, det blev förhör på Barnahus och polis. Mamman separerar och kort därefter beslutas om hemflytt. Då hade Adam bott 2/3 av sitt liv hos oss, knutit an och visste inget annat hem än hos oss. Adam uttryckte ofta rädsla för mammans arga röst och att han inte ville flytta. Socialen skyndade på ärendet och ville få till hemflytt före skolstart. Adam hade nu bott 4,5 år av sitt 6-åriga liv hos oss.

Under denna tid hade min man och jag separerat men Adam var trygg i att bo hos mig och storebror i huset där inget förändrats. Han gick i - årsgrupp och var så omtyckt och alla barn förstod hur Adam fungerade och han trivdes och såg fram emot att börja i förskoleklass till hösten.

Så kom dagen då flytt skulle ske, två månader innan skolstart. Mamman kom tillsammans med sin kontaktperson från öppenvården. Adam vägrade packa ner sina käraste ägodelar, allt skulle vara kvar i hans rum och jag skulle finnas kvar som kontaktfamilj varannan helg. Jag hade farhågor redan innan flytt och dem kom att besannas

Adam var en vecka på sommaren med oss på kusten och sedan varannan helg under hösten. Socialtjänsten hörde inte av sig en enda gång för att höra med mig hur jag upplevde Adam under mina helger, ska tillägga att placeringen varit ett LVU.

När jag lämna Adam efter umgänge i december meddelar mamman mig att hon nu beslutat att minska umgångena till endast 1gång/månad från januari. Fortfarande har jag inget hört från socialtjänsten. Men blir uppringd 5 dagar

senare bara för att få samma besked. Under den här tiden anmäler jag socialtjänsten till IVO två gånger med anledning av hur de hanterar ärendet. De har ENBART sett till föräldrarnas önskemål och inte tagit hänsyn till * bästa, till anknytning och att Adam bott 2/3 av sitt korta liv hos oss.

I tidningen läser jag senare att IVO riktar kritik till socialtjänsten som inte sett till barnets bästa. Men då är katastrofen redan ett faktum. Då har nämligen mina farhågor besannats. En dag i början av februari får jag ett samtal från en handläggare på socialtjänsten. Hon meddelar att jag sägs upp samma dag som kontaktfamilj med en månads uppsägningstid, då familjen tvingats flytta långt bort pga av allvarligt hot från styvpappan.

Livet rasade totalt, jag hade telefonkontakt med mamman och Adam fram till påsk. Då hade Adam fortfarande inte fått börja i skolan och min konsulent valde att göra en orosanmälan. När mamman fick vetskap om det så såg hon sin chans att skylla på mig och därefter har vi ingen kontakt. Adam är nu långt ifrån oss och jag vet inte hur han mår idag, hen har inte fått något avslut hos oss och det känns fruktansvärt 😞

Adam är ett mycket intelligent och högfungerande barn. När jag lämnade honom sista gången i januari så sa Adam "mamma nu är det 26 nätter till nästa gång".

Det blev ingen nästa gång och det går inte en timma utan att jag tänker på vår lille Adam, lille barn. Det är fruktansvärt att myndigheterna misshandlar barn på det här sättet. Det måste bli ett slut på detta NU!

Vitnesskildringar

Hej,

Jag läste er mycket sakliga och fina artikel i tidskriften Advokaten nr 5 – 2021 gällande Socialtjänstens s.k. "utredningar" och den rätts(o)säkerhet som är förbunden med dessa.

Alltsammans känner jag och min fru Mina mycket väl igen efter att ha varit familjehem åt en svårt traumatiserad liten pojke som socialtjänsten, efter att han bott hos oss i 7 år, omplacerade under dramatiska omständigheter mot både hans och vår uttryckliga vilja. Detta efter ett ordförandebeslut där bl.a. JO riktat allvarlig kritik mot de ansvariga i ärendet. Värt att nämnas är att sociala utskottets majoritet som stod på "vår sida", bara två veckor innan, hade fattat ett i raden av beslut om att pojken skulle bo kvar hos oss. Trots detta tar ordföranden ett eget beslut efter påtryckningar från ett antal socialtjänstemän.

Vi polisanmälde samtliga ansvariga handläggare (efter att vi själva blev polisanmälda för att jag gömt mig undan med pojken) men i princip har ingenting hänt, trots att det gått hela 16 månader sedan vår anmälan lämnades in. Därför har vi i dagarna skickat ett brev till åklagaren med begäran om

#010

Familjehems-
pappa

2021

information samt en del synpunkter och förslag på hur man skulle kunna komma vidare i ärendet.

Vi bifogar detta brev för kännedom om det möjligen kan vara till någon nytta i ert arbete. (Pojkens efternamn finns med i början av brevet men är maskerat av oss).

Sida 1 av 3 Lasse o Mina Ahl

Till Åklagarmyndigheten Åklagarkammaren i Örebro Örebro den 17 juni 2021
Gällande vår polisanmälan XX.

24

Det har nu gått över 16 månader sedan vi polisanmälde Karlskoga socialnämnds tidigare ordförande samt fyra socialtjänstemän från samma kommun för ett antal brott vi anser vara begångna mot såväl Kent Ram som mot oss som familjehem. Till att börja vill vi gärna ha besked om varför vi hittills inte meddelats status som målsägare i ärendet och därmed inte heller erhållit något svaromål på vår begäran om målsägandebiträde.

Därutöver undrar vi naturligtvis var ärendet står idag. Sedan tidigare vet vi att förundersökning inletts mot tidigare ordföranden i socialnämnden. Vad har hänt sedan dess? Pågår förundersökningen? Har den lagts ner eller har åtal väckts? Pågår förundersökning även mot de andra personerna som innefattas av vår polisanmälan, d v s mot tjänstemännen på socialförvaltningen? Om inte, så vill vi veta det och gärna varför det dröjt så länge. Brottsmisstankarna mot de vi polisanmält torde väl rimligen vara mer starka och konkreta än vad de någonsin kan ha varit mot oss. Vi grundar detta på bl.a. följande:

1. Dom xxxx-xx meddelad av Borås Tingsrätt 2014-01-01 där en ordförande och ett antal tjänstemän från Marks Kommun fälldes för tjänstefel efter snarlika (om än mildare) gärningar som i detta ärende (ref. bil. 1 i vår polisanmälan).

2. BUPs allvarliga invändningar och varningar i orosanmälan mot socialtjänsten till IVO (dec 2016) gällande en då föreslagen omplacering av Kent. Åtgärden var föranledd av socialtjänstens "kategoriska vägran" till samtal med BUP i ärendet. (Ref. bil. 8 i vår polisanmälan).

3. IVOs granskning och kritiska kommentarer i mars 2017 till socialtjänsten efter nämnda orosanmälan från BUP. (Ref. bil. 9 i vår polisanmälan).

4. Professor Pehr Granqvists allvarliga varning (dec 2017), där t o m suicidrisk inbegrips, i händelse av en omplacering av Kent. (Ref. bil.10 i vår polisanmälan).

5. Sociala utskottets majoritetsbeslut, vid två tillfällen under jan 2018, att Kent skulle förbli familjehemsplacerad hos oss. (Ref. bil. 3 i vår polisanmälan).

6. Anmälan till IVO i mars 2018 från två utskottsledamöter där det bl.a. framgår att dokumentation saknades gällande omplaceringsbeslutet och att ingen akut situation eller fara för barnet åberopats, vilket lagen uttryckligen kräver (jmf Marks-fallet). (Ref. bil.11 i vår polisanmälan).

7. Polisförhör med Kent i nov 2018 där hans egen önskan om var han vill bo och gå i skolan framgår med största tydlighet. Deltog själv som åhörare vid tillfället. Sida 2 av 3 Lasse o Mina Ahl Örebro

8. JOs beslut (DNR xxx–2018) från sep 2019 där allvarlig kritik riktas mot tidigare ordföranden i nämnden samt även kritik mot socialförvaltningen. (Ref. bil. 3 i vår polisanmälan). Vår önskan är naturligtvis att Kent ska må bra och trivas där han bor och går i skolan. Men tyvärr har vi nyligen nåtts av information från olika håll som vittnar om det motsatta. Enligt våra källor fungerar vare sig skolarbete eller kamratrelationer ö h t. Hur han har det i det nya familjehemmet vet vi inte, men det faktum att man sedan minst ett år tillbaka har beviljats avlastning i form av kontaktfamilj åt Kent tyder på att situationen kan vara problematisk även där.

Då flertalet av våra anklagelsepunkter mot de vi har polisanmält bl.a. grundar sig på allvarliga expertvarningar samt på kritik från granskande myndigheter enl. ovan vill vi å det starkaste rekommendera dig som förundersökningsledare att snarast, innan skolan stänger för terminen, begära in ett utlåtande från skolan i Karlskoga där Kent har gått sedan han omhändertogs. Det är nu 2,5 år sedan. För hur Kent mår och fungerar idag torde väl kunna tjäna som ett kvitto på huruvida varningar och kritik från experter inom barnpsykiatri, gällande konsekvenserna av denna omplacering, håller på att besannas eller ej. Men oavsett i vilken grad Kent tagit skada så vore det förvånande om de som drivit igenom och ansvarat för denna kritiserade, hänsynslösa och såsom JOs skrivelse måste förstås olagliga omplacering, stick i stäv mot pojkens egen vilja, inte skulle ställas till svars för detta. Särskilt som alla omfattande insatser i ärendet mot både oss och Kent grundades på 1:e socialsekreterare Karin L:s bevisligen falska påstående om att det fanns en "utredning som ligger till grund för omplaceringsbeslutet" (Ref. bil. 16 i vår polisanmälan). Detta genom att tillhandahålla delar ur en av sociala utskottet redan prövad och underkänd utredning. Hade efterforskning om dess giltighet gjorts redan från början hade Karin L:s bedrägliga manöver kunnat avslöjas och besparat både polis och åklagare det omfattande merarbete som därav blev följden. Utan polisunderstöd hade det varit mycket svårt för socialtjänsten att kunna verkställa omplaceringen.

I sann demokratisk ordning hade då sociala utskottets majoritetsbeslut om fortsatt placering kunnat fortsätta gälla. En annan sak som bekymrar oss är att Kent helt är i händerna på samma personer som ev. kan komma att åtalas för grova brott begångna mot honom. Att i vart fall tre av dessa idag, i egenskap av sina uppsatta positioner, kan utöva myndighet över Kent kan naturligtvis ifrågasättas ur rättssäkerhetssynpunkt. Åtgärder borde därför vidtas mot detta olämpliga sakförhållande.

Samma personer försöker exempelvis "förbjuda" oss att ha kontakt med Kent om detta inte sker på deras villkor. All sådan kontakt skall enligt detta "påbud" ske via socialtjänsten.

Hur Kent mår och fungerade innan omplaceringsbeslutet fattades den 5 feb 2018 finns i vart fall dokumenterat. Socialtjänsten hade nämligen begärt ett utlåtande från Kents dåvarande skola (Ref. bil. 6 i vår polisanmälan) där

klasslärarna, endast tre veckor innan beslutet, gav följande positiva beskrivningar; "Han har god närvaro och vi upplever det som att han trivs och mår bra i skolan" "Han är närvarande och uppmärksam på lektionerna. Deltar i allt vi gör. När han är säker på sin uppgift jobbar han på, bra och relativt självständigt." Uppgiften om kontaktfamilj kommer från Kent själv efter att vår son Alfred träffade honom som hastigast för drygt ett år sedan. "Vi ser en lugn, lite blyg, stillsam pojke som nästan alltid är glad" "I dagsläget uppnår han kunskapskraven för samtliga ämnen i klass 3" "Han har många kamrater på skolan och fritis. Han är öppen och tillitsfull mot både barn och vuxna. Han månar om att alla ska må bra" "Kent har tidigare haft åtgärdsprogram, men under årskurs 2 så avslutades det då målen var uppnådda".

Gällande vad som fungerade mindre bra/dåligt beskrivs av samma lärare på följande vis; "När han varit sjuk är det ibland svårt att komma in i arbetet igen, särskilt då de andra börjat ett nytt moment. Sker ca 3 ggr/termin" "Kent är mycket försiktig och ber sällan om hjälp. Berättar sällan om han kört fast med någon uppgift" "Han kan låsa sig om han blir osäker eller om det är oroligt i kompisgruppen" Problemen som återstod att hjälpa honom med var alltså inte många och framför allt inte större än vad som kan upplevas hos barn i allmänhet.

Det hade alltså tagit många år av hårt arbete och tålamod för oss som familjehem att få Kent att känna sig trygg och komma i balans efter hans första levnadsår hos biologmamman. Men tack vare ett mycket gott samarbete med socialtjänstens första handläggare (år 2011-2015), med förkola/skola och inte minst med BUP, som tillhandahöll spetskompetens utifrån Kents traumaproblematik, så klarade vi av det hela. Om detta talar utlåtandet från dåvarande skola sitt tydliga språk.

Sammanfattningsvis vill vi nu framföra följande önskemål till dig som förundersökningsledare samt åklagare gällande vår polisanmälan dnr 5xxx-Kxxxxx, med anmälningsdatum 2020-02-04:

- Att du meddelar oss huruvida vi, Lasse och Mina Ahl, anses som målsägare eller ej i detta ärende samt besvarar vår begäran om målsägandebiträde. I händelse av att vi ej anses vara målsägare önskar vi en motivering till varför.
- Att du delger oss information om förundersökning fortfarande pågår mot tidigare ordföranden i socialnämnden, om förundersökningen lagts ned eller om åtal har väckts eller kan förväntas.
- Att du delger oss information om förundersökning har inletts eller ej mot var och en av de övriga personer som omfattas av vår polisanmälan, om förundersökning lagts ned eller om åtal har väckts eller kan förväntas.
- Att du begär in ett utlåtande samt senaste betyg från skolan i Karlskoga gällande Kent i syfte att jämföra med hans mående, enl. utlåtande från hans förra skola enl. ovan, innan omplaceringsbeslutet.

Med vänliga hälsningar

Lasse och Mina Ahl

Vitnesskildringar

Se skärmdump, en IVO-anmälan från en familjehemsplacerad pojke, på nästa

← 🔍 📄 🔍 📄 ⋮

Klagomål	
Rör anmälan en annan person?	Nej
Dina uppgifter:	
Förnamn	[Redacted]
Efternamn	[Redacted]
Personnummer	[Redacted]
Telefonnummer	[Redacted]
Epost	[Redacted]
Postadress	[Redacted]
Postnummer	[Redacted]
Postort	Skebokvarn

Händelseförloppet	
Län	Södermanlands län
Kommun	Eskilstuna
Verksamhetens namn	Socialtjänsten i Eskilstuna
Startdatum	2020-04-03
Slutdatum	2020-04-07

Beskrivning av händelsen:
Hej, jag heter Marvel Idemudia och jag är 13 år (fyller 14 i oktober). Jag och min syster har bott på ett familjehem (hos Maria Blomberg) i Skebokvarn, i nästan 4 år. 04/02 flyttade socialen min syster till ett HVB hem utanför Jönköping och dagen efter tog dom mig och flyttade till ett jour hem utanför Strängnäs, som tur så får jag gå kvar i samma skola. Jag och speciellt min syster har varit oroliga för att behöva flytta för att vi har öppnat upp oss för Maria och hon har helt enkelt varit våran trygghet. Socialen har lovat att det inte finns någon anledning för dom att flytta på oss och det har vi trott på men helt plötsligt så var vi tvungna att flytta. Jag vet att ni tänker "aa men det blir bra i slutändan och socialen tänker på erast bästa" men jag känner att dom har tagit min familj ifrån mig, dom säger att en av anledningarna till att jag måste flytta är för att jag måste få vara en ungdom men hur ska jag kunna känna mig som en ungdom om jag varje dag måste känna en tomhet och en klump i magen, hos Maria

Sida 1

27

#011

Familjehems-
placerad
pojke

2020

Inspektionen för vård och omsorg

2020-04-07

Klagomål på socialtjänst

fick vi frihet under ansvar, vi hjälpte till med djuren och hemma som en familj ska göra, jag hade flera telefoner men jag var inte tillräckligt mogen för att vara rädd om dom så jag fick bevisa att jag var rädd om saker, sen skulle jag få en mobil, vi planerade hur mitt rum skulle se ut för att vi skulle "renovera" det, jag planerade att jag skulle tjäna och spara ihop pengar till en moppe nu sommar och Maria hjälpte mig att hitta någon som behövde hjälp så att jag kunde tjäna pengar, jag började äntligen träffa min riktiga mamma och vi hade en bra kontakt. HUR KAN INTE DET VARA HUR EN UNGDOM ÄR??!!

Jag kan inte ens få ett riktigt svar på varför jag måste flytta, min socialsekreterare säger att en anledning till varför är för att Maria tydligen inte samarbetar med att jag ska träffa min mamma. För det första så bestämmer jag om jag vill träffa henne eller inte och för det andra har dom haft en bra kontakt via telefon. Min mamma har till och med tackat Maria för att hon har tagit hand om mig och gett en julkapp till henne och inte bara till mig och min syster. Men när jag säger det, nej då så säger hon en annan sak som hände dagen dom skulle flytta mig, då dom redan hade bestämt att jag skulle flytta.

Jag är bara arg och besviken på hur socialen behandlar mig, min familj (min syster, Maria och alla hemma) Jag vill bara känna mig som en vanlig ungdom. ###

sida.

Vill du dela med dig av din berättelse i del 2 av B.A.R.N.-boken då kan du skicka ditt bidrag till:

bok@b42n.nu

Kom ihåg att anonymisera texten eftersom vi inte publicerar sådana uppgifter som gör att det går att identifiera de omnämnda personerna.

Föreningen B.A.R.N. äger rätten till texten och förbehåller sig rätten att redigera inkomna bidrag.

28